

ACC. N:R M. 14494: 1-8.

Landskap: Halland Upptecknare: Ingrid Ahlgren, Lund
Härad: Ästads Berättare: Harald Andersson, Flöinge
Socken: Mild m. fl. Berättarens yrke: f. d. lantbrukare
Uppteckningsår: 1958 Född år 1865 i Mild

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

När den nya tiden kom till bygden.
s. 1-8.

LilF 73

När den nya tiden kom till bygden.

När jag var 20 år övertog jag minna föräld-
rars gård i Åbild. Sedan lämnade jag
den och köpte en gård i Blichorp. 1923 flytta-
de jag till Skönge.

Slutmaskinen var den första maski-
nen jag hade och den skaffade jag mig
i slutet av 90-t. Den kom hälska på.
Min bror var den förste på halften som
hade självbindare. Han hade en ganska
stor gård i Väröby. Folk gick länge
vägar för att få se den. Närmaste grannen
i Blichorp köpte en såmaskin och hade
mycket hos bröderna och gjorde mycket be-
slut. För det mesta var det de stora går-
darna som först skaffade maskiner. Det
var tilliga tiden, så småbindare fick

Slä sig? drop om de skulle ha rid med
de nya maskinerna. Men så fort de fick
rid skaffade de sig eget.

Jag har inte kört någon mängd, men
längre ner i byn där det fanns ködes
allmänt hela vintern. Torparna på Skjule-
berg ködde mycket, men de fick köra så
långt och hämta den, att de bara hann
med 6 lass om dan. Men det gjordes god
nytta och gårdarna blev större. Kalk
och konstgödnings blev inte möjligt förrän
i början av 1900-t.

Så länge jag bodde i Abild odlade
jag inte några rotfrukter, men när jag
kom till Blietorp fanns det mjölk där
och då började jag med sådana odlingar.
För lärade det sig inte att försöka bättra
på mjölken för man fick köra ända in

till Falkenberg när man skulle säga
 och och smör. Men när mejerien kunde
 till och man kunde lämna all sin
 mjölk där, skövade alla efter att bättna
 på sina kor. Konsulent Larsson i Falcken-
 berg virade särskilt för mejeri hantvering
 och asdosgin.

För hade man smör och fäga hus.
 Var det en riktigt stor kurl kunde han
 inte gå rakt därinne. Det var väl så,
 för att man bättna skulle hilla värmen.
 Överall var det halvm på taken. När
 man började fodra kreaturen med halvm
 blev det inte så mycket över så att
 det räcker till taken. Då började man
 täcken med skiden i stället. Man köpte upp
 sitt bär till fägen och så gjorde de skiden
 på ett en. De gamla husen måste bygg-

gamla de högre och större, efter hand som
spåren blev större. De nya maskinerna
skulle ju också luras.

Järnvägen Halmstad-Vänerby blev färdig 1886. Den var inte skällig från början utan kommunerna själva fick släppa till medlen. Egentligen skulle järnvägen gå längre in i landet, men bränderna i Årstad och trakten där omkring var färliga och ville inte kosta på så mycket. Därför kom de stora stationssamhällena att växa upp här nere och de flesta industrier också. Men järnvägen kom till först Sloinge bara av några få hus. Järnvägen inriktas av Oscar II. Det var många som reste till Halmstad för att få se honom och för att vara med

om lantbrukarstet som hölls där som
likt.

Innan järnvägen kom till hödes posten
mellan Kalmar och Falkenberg av en
postigon i en stor täckt vagn med 3
hästar. Vagnarna var dåliga och det
var många gånger svårt för de staddas
kräken att ta sig fram. I Kville och
Slättinge gästgivarvärdar var det höst-
ombyte. Vår post länades i Slätt.
Som hämtade någon brude i Årstad som
och länade in den i Klockaregården i
Årstad. Klockaren i Kville hämtade den
där och delade som ut den efter gods-
tjänsten på söndagarna. Så länge jag
kan minnas hette vi Falkenberg Tidning
och hemma.

1869 var stor nödår. Det regnade inte

på hela sommaren blev vi blev barmgäst
att inget kunde jag från Island. Men sänd-
ningen blev försenad och jag fick gå ner
till Söndbaden för mat och köpa en 1/2
tunnna råg, för Söndbaden var den enda i
hela trakten som hade något att sälja.
Det året var det många som reste till
Amerika. Det var svårt att klara sig här
hemma och i Amerika skulle alla få
det bättre förde man. Min moster hade
10 barn och 6 av dem reste över. Familjen
är var stora och fruktansvärda små. Det fanns
knappt ett ställe där det inte var någon
som emigrerade. Somliga tjänar ha med
pengar och kom hem och köpte sig en
lantbruk.

Tjänstefolket för var första för året.
De fick arslon och stat, mjölk, säd och

från till en gäst. De öfifrå hade miter
och ärlan. Genom faderfröningarna fick
arbetarna månads- och kontant lön. Nu
fick de lura sina lägenheter och köpa
mjölk och säd. Det var många som var
missnöjda med det nya och heller inte
haft kvar staten.

Från fick ungdomen sjäro ordra sina
höjen. Om andsommar hade mjölk och
dass några bönor efter. Om vinteren
samlade vi ihop en 25-öring var och
håll till i en boniagård och dansade
och drack kaffe. Någon nykter gång kun-
de de hånda att man gick på arkus i
stan, annars fanns det inga höjen. När
kommunikationerna blev bättre kunde
ungdomen lättare komma ut till offent-
liga höjen och bytte sig inte länge om

att ställa till ena dan ser.

I Abilds by fanns det en skola i min
barn-tid, men vi som bodde uppe i A-
bilds skog hade för långt att gå. Där för
fide skolhäraren komma upp i går-
darna och hilla skola 6 veckor på hö-
sten och 6 veckor på våren. Sen kom
han också var 14:e dag och häll för-
hå med oss. Något skollus med ordnad
skolgång kom inte till för när jag
var liten.

För var kyrkorna alltid fulla och man
kom fastän det ibland var milvis att gå.
Det var inte bara för predikans skull man
kom. Ungdomen fide bräffas och de gamle
fide höra litet nyheter. Det fanns ju
ingen radio och ingen telefon på den
tiden.